

VANJA ILIĆ

(Rijeka, 10. veljače 1927. - New York, 10. studenog 2018.)

U 92. godini života u New Yorku je preminuo Vanja Ilić, najstariji hrvatski olimpijac.

U splitski Jadran došao je početkom ljeta 1947. godine, kada je već bio napunio 20 godina života, a nije se prethodno bavio nikakvim športom. Jako je volio knjigu, bio je odličan učenik i govorio nekoliko jezika. Za samo dvije godine aktivnog bavljenja plivanjem vinuo se u sam vrh jugoslavenskog plivanja.

Državni prvak je već 1948. godine na 200 (2:16,3) i 400 metara slobodno (4:56,7). Član je Jadrana (koji tada nastupa pod imenom Hajduk) koji osvaja prvenstvo Jugoslavije u plivanju te iste 1948. godine.

Nastupio je na Olimpijskim igrama u Londonu 1948. godine - bio je član štafete koja je u disciplini 4 x 200 metara slobodno osvojila 5. mjesto, a natjecanje na 1500 metara završio je u kvalifikacijama.

Međutim, na žalost splitskog, a i hrvatskog športa, poglavito plivanja, Vanja Ilić, aktivno je kod kuće kratko plivao. Godine 1950., kada je reprezentacija Jugoslavije nastupila na Europskom prvenstvu u Beču, napustio je Jadran i Jugoslaviju te nakon izvjesnog vremena provedenog u Beču, otišao je u Čile gdje je dobio državljanstvo i neko vrijeme plivao postigavši čileanski rekord na 400 slobodno.

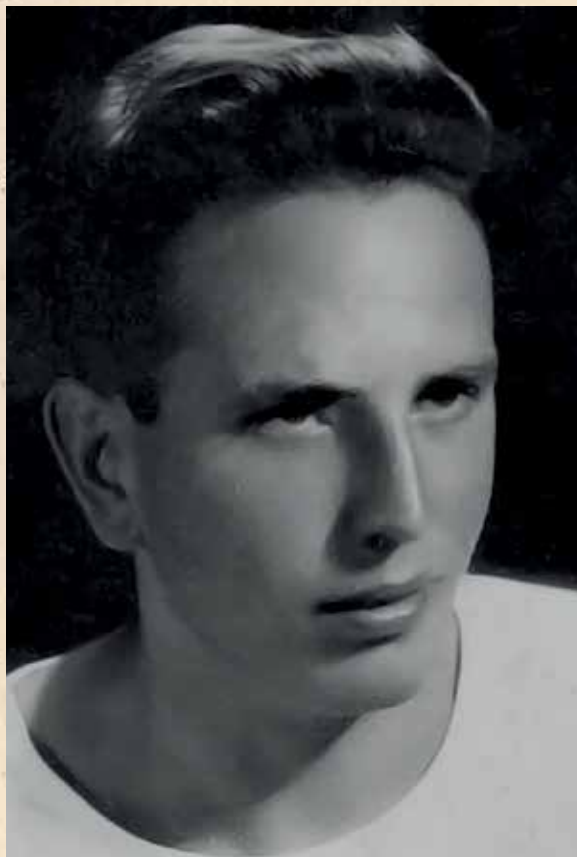
Kasnije je otišao u SAD, skrasio se u New Yorku gdje je dugi niz godina bio direktor tvrtke „Cook“ koja se bavila proizvodnjom spavaćih kola. Potom je, kao vrstan stručnjak, bio ekonomski savjetnik nekih američkih poduzeća. Nakon toga živio je u Italiji, a preko ljeta obavezno bi boravio u svom Sutivanu.

Za ovog vrsnog plivača, porijeklom iz Sutivana na otoku Braču, prava je šteta, što je relativno kasno dospio u plivanje, a još veća što ga je prerano napustio. Bio je, kažu, plivački talent kakav se rijetko rađa na našim prostorima. Za njegov nagli razvoj i skok u šampionski svijet, pored njegova talenta, najveće zasluge, zasigurno, pripadaju njegovom treneru Renatu Vučetiću - Splići, koji je u kratko vrijeme od Vanje Ilića stvorio dvostrukog prvaka države.

Međutim, njegova odluka da emigrira, plod je teške situacije u društvu koja je vladala početkom pedesetih godina 20. stoljeća.

Vanja Ilić je bio svjestan da se kao stručnjak nikada u domovini neće moći do kraja usavršiti, zato je otišao „trbukom za kruhom“, i to u vrijeme kada se zbog toga i glava gubila...

Dolaskom u strani svijet, zasjaio je u pravom svjetlu, najprije plivački, a zatim i u profesionalnom poslu. Vrlo

brzo svrstao se u sam vrh čileanskih plivača, a poslije je dugi niz godina „uspješno plivao“, na čelu velike gospodarske kompanije.

Iako u dalekom svijetu, ostao je trajno vezan uz svoj matični klub, preko svog velikog prijatelja i športaša, pokojnog Tonija Petrića, koji mu je bio trajni izvor informacija o plivanju, športu, Splitu i Hrvatskoj.

Svako ljeto provodio je u svojoj kući u Sutivanu, a prethodnog ljeta primio je predstavnike Hrvatskog olimpijskog odbora, koji su mu kao najstarijem hrvatskom olimpijcu uručili knjigu „Hrvatski olimpijci i odličnici“.

Tom prigodom živo se interesirao za situaciju u hrvatskom olimpiizmu i bio posebno sretan s naših deset medalja na Olimpijskim igrama u Rio de Janeiru 2016.

Nedugo nakon toga, po osobnoj želji posjetio je i splitski Hajduk, vrativši se u pričama u dane djetinjstva i Split kojega više nema.

Sahrana Vanje Ilića održana je u New Yorku.

(Jurica Gizdić)